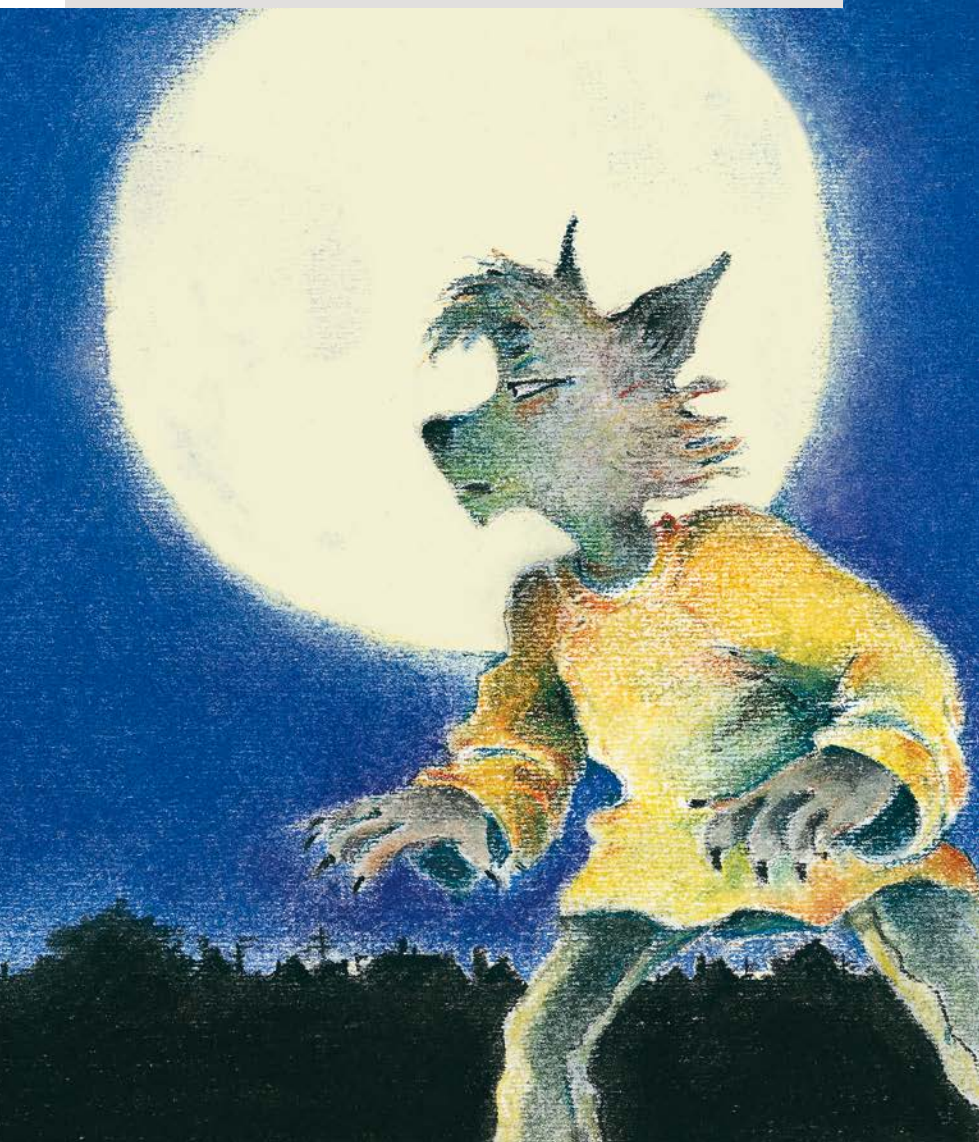

Cornelia Funke

El petit home llop

Dibuixos de l'autora

1

Una trobada anguniosa

Va passar un diumenge d'octubre al vespre.

Un vespre esgarrifós.

L'Arna havia anat al cine amb la Lina, i quan van sortir al carrer ja era fosc. A l'Arna no li agradava la foscor. Si fos per ell, ja faria temps que haurien suprimit la nit. La nit, la lluna i tot el que hi tingués res a veure.

Un vent humit i fred els va bufar a la cara. Escombrava les fulles seques. La gent es tirava el coll amunt i se n'anava cap a casa. Els gossos es grunyien. La lluna s'alçava entre els núvols, blanca com la llet.

–Quina pel·lícula més dolenta –va dir la Lina–. Dolentíssima.

Sense dir res més, va començar a caminar cap a casa. Feia passos tan llargs que, com sempre, la feina era de l'Arna per seguir-la. La Lina li passava un pam i era la seva millor amiga.

–Doncs a mi m'ha agradat –va dir.

–Ja m'ho penso –va contestar la Lina.

Mai no els agradaven les mateixes pel·lícules. A la Lina li agradaven amb animals; l'Arna preferia les històries de l'espai. A la Lina li agradaven les pel·lícules on tothom era molt bo amb tothom. A l'Arna aquelles en què sortien molts dolents. Però tots dos es divertien molt més discutint sobre les pel·lícules que no pas veient-les.

–Aquell paio feia cara de burro! –va rondinar la Lina–. Has vist quina barbeta tenia? Déu meu, semblava idiota.

L'Arna el trobava fantàstic. Tan fort i heroic. I com a mínim passava dos pams a tothom.

Van tombar pel caminet que duia cap al pas subterrani del metro. L'alè de tots dos s'alçava per l'aire com si fos fum blanc.

–Grrrr! –La Lina va fer una ganyota.– Odio passar per aquí. Hi fa pudor i em fa angúnia.

–Au, va, vine –va dir l’Arna. Després d’anar al cine sempre era més valent que mai.

El túnel del talús del metro se’ls va empassar com si fos la gola negra d’un animal. Realment, no convidava gens a passar-hi, però era el camí més curt per anar a casa. La Lina va agafar l’Arna de la mà.

–Ecs –va dir–, avui hi fa una pudor horrible, oi? Més que mai.

El ressò dels seus passos en la foscor feia an-gúnia. La veu de la Lina sonava estranyament cavernosa.

–Hola, que hi ha algú? –va cridar.

–Vols callar? –va dir l’Arna.

Avançava palpant la paret freda i humida del túnel: el comandant Arna, que acabava d’ater-
rar en un planeta desconegut... Però aquella
foscor accelerava el cor fins i tot al comandant
Arna.

El metro va rugir en passar per damunt dels seus
caps. Després tot va tornar a quedar en silenci.

–Arna! –va xiuxiuejar la Lina–. Arna, mira
allà.

–Deixa’t estar de bromes! –va grunyar el noi.

Però la Lina no feia broma.

Per l’altra banda del túnel entrava la llum
d’un fanal. I allà, a un pas del final del túnel, es
veia una figura.

No era una persona. Era un gos o alguna cosa
per l’estil.

–Genial –va dir l’Arna–. Un gos. A tu t’agra-
den els gossos.

A ell no li agradaven. Gens ni mica.

–Però aquest fa angúnia –va xiuxiuejar la Lina,
i es va aturar–. No seria millor fer mitja volta?

L’Arna va sacsejar el cap. Ridícul. Fer mitja
volta per un gos. Es podia imaginar exactament

el que en diria el seu germà gran. A poc a poc es va anar acostant cap a la figura fosca.

El gos va alçar el morro, ensumant. Tenia els ulls grocs, grocs com l'ambre, i anava amb la cua entre les potes.

L'Arna es va arrambar a la paret del túnel. Com més distància hi hagués entre ell i aquell morro llarg, millor.

–Té els ulls grocs! –va dir la Lina entre dents–. Els gossos no tenen els ulls grocs.

Va intentar fer recular l'Arna estirant-lo fort pel braç.

–Surt d'aquí! És un llop. Un llop de veritat!

–No diguis bestieses.

L'Arna va continuar avançant ben arrambat a la paret del túnel. Quina ximpleria. Un llop al mig de la ciutat.

El gos va alçar el cap i el va seguir amb els ulls. Brillaven en la foscor com dues fogueres enceses.

Quan l'Arna estava passant a poc a poc pel seu costat, molt a poc a poc, va ensopegar amb una llauna de Coca-Cola. La llauna va rodolar fins a les potes del gos fent soroll de dringadissa.

L'Arna es va espantar.

La Lina va xisclar.

I el gos va queixalar la mà a l'Arna. Amb la rapidesa del llamp. Amb tanta rapidesa que gairebé no se'n va sentir.

Llavors va fer un bot i va desaparèixer en la foscor.

–T'ha mossegat! –va cridar la Lina, aterrida—. Oh, no, t'ha mossegat! Et fa molt mal?

–No –va murmurar l'Arna.

Mirava endavant, cap a la paret negra del túnel. Qualsevol cosa menys veure's la mà.

–Vine! –La Lina se'l va endur fora del túnel, sota el fanal.

L'Arna va tancar els ulls i li va acostar la mà. Hi sentia molta escalfor. Escalfor i una mena de batecs.

–Uf, quina sort! –va sospirar la Lina.– No és res.

–De debò? –L'Arna continuava sense atrevir-se a mirar el desastre.– No me l'ha destrossat o...?

–I ara! –La Lina va esclatar a riure.– Només és una esgarrapada.

L'Arna va titubejar una mica abans d'obrir els ulls.

–És que no puc veure la sang. Em fa cosa.

–Hum, costa de creure. –La Lina es va treure un mocador de la jaqueta i li va embolicar la mà.– I què me'n dius, de les pel·lícules que sempre em fas anar a veure?

–Això és diferent –va dir l'Arna.

Les cames li feien figa mentre seguia la Lina pel carrer, passant per davant de botigues que ja tancaven, fins a arribar a l'edifici on tots dos vivien: l'Arna a la planta baixa i la Lina a l'últim pis.

–Apa, doncs. –La Lina va obrir la porta.– I demà vés al metge, d'acord? Per la ràbia i tot això.

—Sí, sí!

L'Arna va mirar com pujava les escales amb les seves cames llargues. Llavors es va amagar la mà ferida a la butxaca de la jaqueta i va trucar al timbre.